Opinión

GCG GRUPO CORREO GALLEGO
Edita: EDITORIAL COMPOSTELA
Preguntoiro 29 // 15704 Santiago
D. legal C-7/1958. ISSN 1579-1564
info@elcorreogallego.es
www.elcorreogallego.es

EDITOR DE HONOR: FELICIANO BARRERA
EDITOR Y PRESIDENTE: FERNANDO BARRERA
DIRECTOR: JOSÉ MANUEL REY

Director Ediciones Digitales, Santiago y Área metropolitana: Caetano Díaz.
Coordinador General: José Antonio Pérez.
Director Correo TV: Luis Pérez.
Subdirectores: Víctor Tobío y Xavier Cea.

Directora Radio Obradoiro: Olga Vilar.
Redactores Jefe: Demetrio Peláez, Natalia Rodríguez, Charo Barba y Ángel Orgaz.
Relaciones Externas: Mari Carmen Ruiz de Arcaute.
GERENTE: Ángel Remesar.
Director Comercial: Alberto T. Rey.
Subdirectora Comercial: Palmira Roo. **Coordinador-Jefe Publicidad y Marketing:** José María Tajes. **Subdirectora Financiera:** Dolores Nogueira. **Jefe coordinación A Costa Vella:** Diego Mallou, subdirector.

{ ENFIANDO }

Aquí non pasa nada

Afonso Eiré

GALIZA navega nun mar en calma, aparente, cara a súa eutanasia. Algúns historiadores falan de cando mandaron cortar as nosas oliveiras, Ourense era a segunda produtora de aceita na península, ou cando nos prohibiron a produción de cítricos, como momentos claves do noso declive económico.

Desmantelamento do noso tecido produtivo nos últimos oito anos non ten parangón con ningunha etapa histórica, nin sequera cando a entrada na CEE e a reconversión naval, pesqueira e agrícola que puxo en marcha o goberno do PSOE.

Daquelas houbo unha forte reacción social nos tres sectores e un goberno autonómico que non só se enfrontou a Madrid, senón que propuxo alternativas, aínda que o vicepresidente Carlos Mella fose obrigado a dimitir e vencese o lacaio de Madrid, Barreiro Rivas.

Agora non só non hai un Goberno autonómico que se opoña ás desfeitas, senón que é a súa propia política a que incentiva, propicia, axuda, abala..., esta entrega de Galiza aos intereses alleos e alleantes.

A ampliación do capital do Banco Popular en 2.500 millóns de euros foi a penúltima destas catástrofes económicas, aínda que pasase desapercibida e sen que desde o Goberno autonómico ou os partidos políticos lle prestasen atención.

Non só significa a desaparición do último vestixio do noso tecido financeiro, deixando o capital galego no Popular por debaixo do 10 %, senón que pon en risco a sobrevivencia da Fundación Barrié, que xogou un papel importante na cultura galega.

E a conserveira Albo, unha marca de prestixio, pasou a mans chinesas para copiala en Ásia. Como os estaleiros Rodman. Como antes Barreras a mans mexicanas. Pescanova conxelouse a si mesma. Das Caixas..., para que falar xa do que puido ser e non foi.

E os nosos barcos perden caladoiros e as axudas van destinadas ao amarre. E as granxas de vacas pechan cinco cada día... E o leite nos supermercados a 0,20 o litro, moito máis barato ca auga.

Un día Xavier Arzallus explicábame como a perda do banco Bilbao-Vizcaya ou de Iberdrola e as principais empresas estatais, puido levar ás Vascongadas á ruína. "Foi a autonomía, exercida plenamente, a que nos permite estar á altura de calquera rexión de Europa".

> Hai que ser bo, moi bo, para poder ocultar a realidade e, aínda, coller fama nas actuais circunstancias

Núñez Feixóo presume de bo xestor. Eu concordo. Xestiona coma ninguén a súa propia imaxe. Foi quen de pór en valor a súa persoa e que moitos o vexan como un político serio e eficaz. Hai que ser bo, moi bo, para poder ocultar a realidade e, aínda, coller fama nas actuais circunstancias.

E chove que non para. Menos mal. A herba a medrar é o pouco que queda de Galiza.

Xornalista

{ OS CARROUCHOS }

Viaxes con química e física

Milagros Fernández

Había nos primeiros '70 un programa de radio que educou o gusto musical de boa parte da miña xeración. Sintonizar a Ángel Álvarez significaba poder viaxar nas ondas musicais tan suxestivas de Neil Young, Crosby, Stills and Nash, de Cat Stevens, dos Creedence Clearwater Revival, de Pete Seeger, do primeiro Bruce Springsteen. Naqueles domingos só ricos en inquietudes as cancións de Van Morrison eran fonte de soños e pasmo. Eran, aqueles, tempos de distancias dilatadas e fronteiras as máis das veces infranqueables. Explorabamos a bordo das cancións, figurándonos lugares nunca vistos e xeitos de música extraordinaria.

Hai nestes últimos anos un programa que segue a estela de Ángel Álvarez. É un serial tan singular coma *Caravana Musical* ou *Vuelo 605*. O trenzado de música, literatura, cultura, historia e anécdotas dá un produto ben integrado que, aínda das intempestivas seis da mañá do sábado, *La víspera del infinito* ten escoitantes sempre fieis pola calidade da emisión e tamén pola voz de Alejandro Alcalde. Cómpre decirmos que non se precisa ser insomne nen tampouco curuxa, hai podcast de todas as entregas no portal de Radio Nacional. Nunha radiodifusión recente Alcalde falaba de viaxes e citaba a Pessoa no *Livro do Dessasossego*: "*As viagens são os viajantes. O que vemos, não é o que vemos, senão o que somos*".

As travesías non son os lugares visitados, senón o que eses sitios nos remexen. Hai unha química nas viaxes que determina o grao de pracer provocado polos entornos. Meu pai dicía "vista unha cidade, vistas todas", mais este principio non aplicaba se se trataba de campo e natureza. Coma meu pai, eu son tamén de terra e auga. Así que moverse polas autoestradas estadounidenses xera sensacións de inmensidade que fan entender a física do infinito. Visitar o Canón do Colorado desde aproximacións cardinais diferentes suscita visións do absoluto, paisaxes fascinantes e rotundas nun mundo onde se esvae o relativo. Andar de vagar polo Val da Morte sentindo a forza do sol nos reflexos do sal é verdadeira estampa da nada.

Somos, cada un de nós, viaxantes, os que compomos retratos propios e persoais do que vemos. As autoestradas inacabables poden resultar aburridas segundo para quen. As fallas de gama rosa-lila-gris e os estratos sucesivos con formas de rechamante deseño no Canón do Colorado poden volverse reiteradas para algúns. O sal e o calor do Val da Morte poden impedir o deleite se un non se sinte personaxe en película de vaqueiros ou nalgún filme de Tarantino

> Quizais todas aquelas viaxes musicais imaxinadas expliquen os froitos de pracer e gozo dos periplos certos

Quizais todas aquelas viaxes musicais imaxinadas, e case que vividas mentalmente, expliquen os froitos de pracer e gozo dos periplos certos. Aí está a química e a física das excursións avecidas.

Catedrática de Lingüística na USC

{ EL PUNTO JE }

El papá de Messi

José de Cora

EL episodio fiscal de Messi desprende varias enseñanzas; por ejemplo, que no te puedes fiar ni de tu padre. Él lo hizo y al instante tuvo a Hacienda encima. Creo en sus palabras cuando dice que él se dedicaba al fútbol y nada más. Creo que se fiaba de papá y que su cabeza estaba puesta en driblar y marcar. El único añadido que Messi se saltó y por culpa del cual tuvo que poner su trasero sobre el banquillo, fue decirle a Jorge Horacio Messi: "Vale, papá; tú te encargas de todo, pero por lo legal. No seas boludo, porque de lo contrario al que sacarán en las fotos de frente y de perfil será a mí". Bastaba con habérselo dicho así de clarito el primer día.

Messi se fía de su papá como hacen los niños buenos; pero ni él es un niño, ni su papá, por lo visto, es de fiar. Nos conmueve la gente que gana, origina o merece millones por su trabajo, su cara o la forma en que ondula su pelo lacio. Nos conmueve y nos alegra por ellos y porque de esa forma cotizan mucho más en beneficio de todos. Si se saltan la segunda parte, nos asquean, aunque se hayan fiado de papá.

Periodista
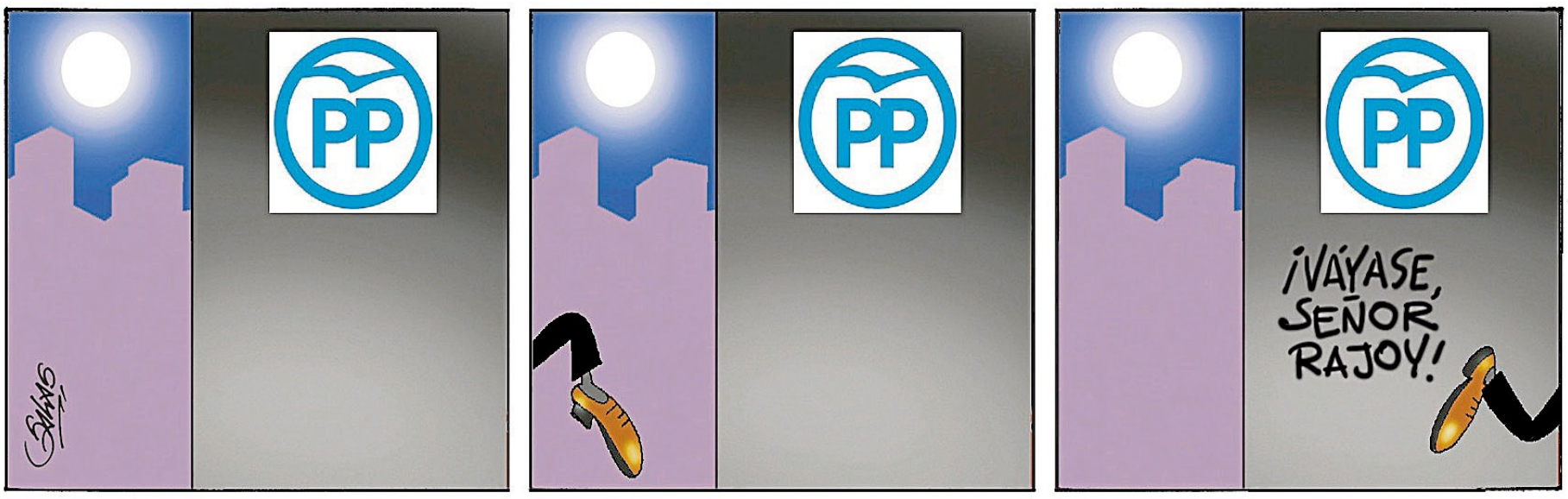
{ EL HUMOR DE SALAS }